

آلمانی ها به انرژی اتمی، نه گفتند

ژولین واندبوری - ترجمه انور میرستاری

بحث و گفتگوهایی که در باره انرژی اتمی در کشورهای مختلف در اروپا و یا در جهان صورت می گیرد، با هم متفاوتند. سی و یک کشور از صد و نود و سه کشور عضو سازمان ملل، قسمتی از برق خود را از راه انرژی هسته ای تولید می کنند. حدود ۶٪ انرژی اولیه مصرف کل جهان شامل انرژی هسته ای می شود که در واقع میزان نهایی قابل مصرف آن، تنها ۲٪ از کل انرژی نهایی مصرف جهانی است. به یاد داشته باشیم که همه این مقدار، فقط برای مصرف برق است و ارقام میزان تولیدی انرژی هسته ای، در جاهای گوناگون بسیار متغیر است.

در فرانسه تقریباً ۷۵٪ برق از انرژی هسته ای به دست می آید، این رقم در آلمان و انگلستان نزدیک به ۲۰٪ است و در هلند به سختی به ۳٪ می رسد. در اتریش، ایرلند، پرتغال (پرتغال - م.) و ایتالیا صفر درصد می باشد.

بنابراین، مقدارش آن چنان ناچیز است، که نیاز چندانی هم به وجودش نیست. کشورهای زیادی تصمیم گرفته اند تا برنامه هسته ای خود را رها کنند که آلمان اولین آنها است. در این زمینه، کشور آلمان یک برنامه بلند بالای انرژی با صرفه تر و توسعه انرژی های بازتولیدی دارد که با راه اندازی این شیوه، نیروی کار خیلی زیادی ایجاد شده و با مدیریت تکنولوژی به اجرا در خواهد درآمد.

ایتالیایی ها با دو بار همه پرسی، مخالفت خود را با انرژی هسته ای بیان کرده اند. در اتریش، پس از نتیجه یک همه پرسی، سران مملکتی برنامه انرژی هسته ای را به کنار گذاشته و نتیجه این همه پرسی را در قانون اساسی خود نیز گنجانده اند.

در هر یک از این کشورها بحث هایی که در باره انرژی هسته ای در گرفت، موجب تصمیمات خوبی شد. متأسفانه، بیشتر این گفتمان ها در زمان های پس از تصمیم گیری دولت ها به تولید الکتریسیته از راه انرژی هسته ای صورت گرفتند.

تقریباً می توان گفت که برنامه های تولید برق از راه انرژی هسته

ای، هرگز در سطح ملی کشورها به گفتگوی همگانی و به نظرخواهی مردم گذاشته نشده است.

این نیروگاه ها در کشورهای غربی از دهه های ۶۰ و ۷۰، در زمانیکه انرژی هسته ای صلح آمیز وارد بازار شد، آغاز به کار کردند. اساساً، انرژی صلح آمیز هسته ای به وسیله شرکت های کاملاً نزدیک به دولت هایی که برنامه هسته ای نظامی خود را گسترش داده بودند، صورت گرفت.

مبارزه با انرژی هسته ای از نخستین روزهای دهه ۸۰، یکی از سنگ بناهای اساسی شروع و پیدایش اکولو، حزب سبزه های بلژیک می باشد. امروز نیز رقبای سیاسی و حزبی به یک بحث عمومی برای روشن شدن افکار عمومی، تن در نمی دهند. حرفهای ضد و نقیض و بیاساس زیادی در گردهمایی های انرژی هسته ای زده می شود. یک مباحثه و گفتگوی جدی و راستین در باره آینده انرژی کشور (از جمله در باره انرژی هسته ای) نشان خواهد داد که تعداد زیادی از مردم بلژیک، برای سیسم آینده انرژی، راهی را برخواهند گزید که کمترین استفاده از انرژی هسته ای باشد.

گسترش انرژی هسته ای در بلژیک: گزینش تاریخی بدون نظرخواهی همگانی

تاریخ توسعه انرژی هسته ای در بلژیک در نوع خودش همتا ندارد. پیش از هر چیز، این انرژی در دست شرکت های خصوصی است. اولین ریشه ها و تاریخچه پیدایش انرژی هسته ای در بلژیک به رشته های پزشکی در باره رادیوم در اوایل قرن بیستم مربوط می شود. شرکتی خود را با نام «اتحادیه کانی» به ثبت می رساند. در واقع شرکت مذکور صاحب معدن اورانیوم «شین کولوبو» در زئیر بود که در آن زمان، این کشور کنگو بلژیک نامیده می شد. سپس جنگ جهانی دوم و مسابقه تسلیحاتی اتمی فرا رسید. در آن دوران، آمریکاییان تلاش می کردند تا دست روی انبارهای مهم اورانیوم بگذارند. آنان با شرکت «اتحادیه کانی» که شعبه ای هم در نیویورک داشت، تماس گرفته و وارد مذاکره می شوند و سرانجام با هم به توافق زیر می رسند:

اورانیوم کنگو در ازای کمک به گسترش انرژی هسته ای صلح آمیز در بلژیک.

توافقنامه بین ایالات متحده و شرکت اتحادیه کانی بسته و امضا می شود. این پیمان نامه به رویت دولت در تبعید بلژیک که در لندن بود، می رسد. در آن زمان هم، مردم در جریان اجرای این امر قرار

نگرفتند و موضوع در ابهام ماند. بمب های هیروشیما و ناگازاکی منفجر میشوند که بخشی از مسولیت آن بر دوش بلژیکی ها می باشد.

حکومت پس از پایان جنگ، مرکز مطالعاتی انرژی هسته ای را در شهر مول بازگشایی می کند و به زودی یک برنامه پژوهشی را به اجرا می گذارد که منجر به اولین راکتورهای تولید برق در «راکتور بلژیکی - شماره یک» در پایان دهه ۱۹۵۰ می باشد. برای آگاهی بیشتر از این مرکز نیروگاه اتمی، می توانید به پیوند زیر نگاه کنید.

<http://www.sckcen.be/en/Our-Research/Research-facilities/BR1-Belgian-Reactor-1>

به دنبال این ماجرا، یک برنامه تجهیز کشور به نیروگاه های مرکزی انرژی هسته ای، تصمیم گرفته میشود و زیر نظر آمریکاییان راکتورها ساخته شده و برای همیشه به دست شرکت های خصوصی اداره می شوند.

در آن زمان، شرکت های خصوصی UNERG, INTERCOM, EBES گردانندگان مراکز نیروگاه های تولید کننده برق در بلژیک بودند که در سال ۱۹۹۱ در زیر نام الکترا بیل با هم ادغام شدند.

ژولین واند بوری مشاور سیاسی اکولو «حزب سبزی بلژیک» در زمینه های انرژی هسته ای برگرفته از مجله ماهنامه رسمی اکولو - ژوئیه ۲۰۱۱، شماره ۱۹۷